

Κείμενο

[Η ανεργία στον «αναπτυσσόμενο» κόσμο]

Κάθε πρωί, χιλιάδες πρόσωπα ξαναρχίζουν την άκαρπη και **απελπισμένη** αναζήτηση εργασίας. Είναι οι απόκληροι, μια καινούρια κατηγορία που μας αποδεικνύει τόσο τη δημογραφική έκρηξη όσο και την ανικανότητα αυτής της οικονομίας για την οποία το μόνο που δε μετράει είναι το ανθρώπινο στοιχείο. Αποκλείονται οι **φτωχοί** και εκτοπίζονται από την κοινωνία, γιατί περισεύουν. Τώρα πια κανείς δεν τους **αποκαλεί** «οι από κάτω» αλλά «οι εκτός». Είναι αποκλεισμένοι ακόμα και από το βασικό δικαίωμα της τροφής, της περίθαλψης, της εκπαίδευσης και της δικαιοσύνης· από τις πόλεις όπως και από τη γη τους. Και αυτοί οι άνθρωποι που καθημερινά ρίχνονται **εκτός**, όπως από την κουπαστή ενός πλοίου στον ωκεανό, αποτελούν τη μεγάλη πλειονότητα.

Τόσες και τόσες αξίες ρευστοποιήθηκαν για το χρήμα και τώρα ο κόσμος, που παραιτήθηκε από τα πάντα προκειμένου ν' αναπτυχθεί οικονομικά, δεν μπορεί να **δώσει** στέγη και τροφή στην ανθρωπότητα. Για να εξασφαλίσουν οποιαδήποτε εργασία, όσο κακοπληρωμένη και αν είναι, οι άνθρωποι δίνουν όλη τους τη ζωή. Εργάζονται σε ανθυγιεινά μέρη, σε υπόγεια, σε πλοία-κάτεργα, στοιβαγμένοι ο ένας πάνω στον άλλον και πάντα κάτω από την απειλή να χάσουν την εργασία τους και να τεθούν «εκτός».

Όπως φαίνεται, η αξιοπρέπεια της ανθρώπινης ζωής δεν προβλεπόταν στο πλάνο της παγκοσμιοποίησης. Από την άλλη το άγχος, είναι το μόνο που έφτασε σε επίπεδα **πρωτόγνωρα** ως τώρα σε μας. Πρόκειται για έναν κόσμο που ζει μέσα στη μοχθηρία και όπου κάποιοι ελάχιστοι μετατρέπουν τις επιτυχίες τους σε χρήμα, ακρωτηριάζοντας τη ζωή μιας ατέλειωτης πλειονότητας. Πείθει μάλιστα τον κάθε φτωχοδιάβολο να νομίζει ότι ανήκει στους προνομιούχους, μόνο και μόνο επειδή έχει πρόσβαση στα αναρίθμητα προϊόντα του σούπερ-μάρκετ. Κι ενώ αυτός ο καημένος, ο ανόητος, κοιμάται μακάρια, κλεισμένος στο σκληρό του με τις εντοιχισμένες οικιακές συσκευές και όλη εκείνη την υπόλοιπη σαβούρα, μυριάδες οικογένειες επιβιώνουν μ' ένα δολάριο τη μέρα. Είναι εκατομμύρια οι αποκλεισμένοι από το μεγάλο φαγοπότη των οικονομολόγων.

Και όταν στον δρόμο βλέπω τόσα μικρομάγαζα σφραγισμένα ή όταν οι γείτονες με σταματάνε για να μου πουν πως δε θα μπορέσουν να συνεχίσουν να συντηρούν πια το εργαστήρι τους, γιατί δεν τους αποδίδει ούτε τα απαραίτητα, για να πληρώσουν τους φόρους, συλλογίζομαι τη διαφθορά και την αναληγσία που ενυπάρχει σε όλη αυτή τη χυδαία σπατάλη και την ανήθικη αφθονία που

απολαμβάνουν κάποια ελάχιστα άτομα· και έχω την αίσθηση ότι γινόμαστε μάρτυρες της βαθιάς έκπτωσης ενός κόσμου όπου, από τη στιγμή που η απόγνωση γιγαντώνεται, αυξάνεται και ο εγωισμός και το «ο σώζων εαυτὸν σωθήτω». Ενώ λοιπόν οι πιο άτυχοι πνίγονται στα βαθιά νερά, σε κάποια γωνία, κάνοντας τους εντελώς ανυποψίαστους για την καταστροφή, στο κέντρο ενός χορού μεταμφιεσμένων, οι άνθρωποι της εξουσίας εξακολουθούν να χορεύουν σκασμένοι στα γέλια από τις ίδιες τους τις χοντράδες.

E. Sabato (2000). *Πριν το τέλος*. Αθήνα: Γκοβόστη, 136-138 (διασκευή).

ΘΕΜΑΤΑ

A. (Μονάδες 20)

A. Να αποδώσετε περιληπτικά το κείμενο (80 - 100 λέξεις).

(μονάδες 20)

B. (Μονάδες 15)

B1. Γιατί, κατά τον συγγραφέα, «το άγχος είναι το μόνο που έφτασε σε επίπεδα πρωτόγνωρα σε μας ως τώρα;». Να απαντήσετε σε μία παράγραφο 60-80 λέξεων.

(μονάδες 10)

B2. Πώς επιτυγχάνεται η συνοχή ανάμεσα στην τρίτη παράγραφο (Όπως φαίνεται ... των οικονομολόγων) και στην τέταρτη παράγραφο (Και όταν ... χοντράδες).

(μονάδες 5)

Γ. (Μονάδες 15)

Γ1α. Να γράψετε από ένα συνώνυμο για τις λέξεις του κειμένου με **έντονη γραφή: απελπισμένη, φτωχοί, αποκαλεί, δώσει, πρωτόγνωρα**.

(μονάδες 5)

Γ1β. Να γράψετε από ένα αντώνυμο για τις λέξεις του κειμένου με υπογράμμιση: εκτός, υπόγεια, επιτυχίες, συνεχίσουν, αναληψία.

(μονάδες 5)

Γ2α. Να επισημάνετε στο κείμενο δύο παραδείγματα μεταφορικής/συνυποδηλωτικής χρήσης της γλώσσας.

(μονάδες 2)

Γ2β. Να αιτιολογήσετε την επιλογή σας.

(μονάδες 3)